

Elia – nummer fem

Profetisk tystnad

Jeff Pippenger

2023-10-03

När Elia lät Ahab sammankalla hela Israel till Karmel, förebildade det att Gud förde församlingen ut ur mörka tidsåldrarna år 1798, efter tre och ett halvt års förföljelse, och ledde dem till 1844 och därefter till 1863. Dessa tre datum är de tre sista tidmärkena i strukturen för de ”sju tiderna”, såsom den framställs av Jesaja i kapitel sju.

Samma historia från 1798, 1844 och 1863 förebildades också när Mose led Israels barn ut ur Egyptens slaveri till Sinaiberget. Den första och den andra ängelns historia representerar den milleritiska rörelsen, som började vid ändens tid år 1798 och fortsatte till dess att rörelsen blev en kyrka år 1863. Elia och Mose är de två främsta vittnena i den milleritiska historien, och de är de två främsta vittnena i Uppenbarelseboken under den tredje ängelns historia.

Millerrörelsen markerar begynnelsen av det eviga evangeliet i Uppenbarelseboken fjorton, och Future for America markerar avslutningen. Mellan milleritrörelsens begynnelseverk och avslutningsverket finner vi Sjundedagsadventistsamfundet. Enligt adventistsamfundets historiker inträdde återstoden av milleritrörelsen år 1856 i det laodikeiska tillståndet och därmed avslutades den filadelfiska perioden, vilken sträckte sig från 1798 till 1856.

I den föregående artikeln visade vi att inspirationen sammanförde besvikelsen vid övergången av Röda havet med den stora besvikelsen år 1844. Vid den tidpunkten inträdde sabbatens prövning, sådan den framställs genom mannat, i Moses historia. Vid samma profetiska tidpunkt inledde det ljus som kom från det Allraheligaste en process av prövning och rening, med början i sabbaten, för dem som hade gått över havet och genom tro trätt in i det Allraheligaste. Den prövningsprocess som föregick 1844 började i Moses historia vid hans födelse och för milleriterna år 1798, i samband med den tilltagande kunskap som Daniel angav skulle frambringa en trefaldig prövningsprocess som ledde till domen.

Många skall bli renade och göras vita och prövade; men de ogudaktiga skall handla ogudaktigt, och ingen av de ogudaktiga skall förstå; men de visa skall förstå. Daniel 12:10.

Inledningen av domen den 22 oktober 1844 förebildades av domen över Farao, som började med Egyptens förstfödda och slutade i Röda havets vatten. När de visa genom tro gick in i det allra heligaste, eller gick över genom Röda havet, fortsatte den prövningsprocess som hade börjat vid ändens tid år 1798 vidare efter 1844. I Moses historia framställdes detta genom tio prövningar, vilka Israel misslyckades med vid varje steg. Den sista av de tio prövningarna var när de tolv spejarna utforskade det utlovade landet. Den första prövningen i Moses historia var mannaprövningen, som representerar sabbaten, och för milleriterna identifierades sabbaten som den första prövningen efter den 22 oktober 1844. Eftersom den första prövningen var sabbaten i båda parallella historierna, visar de följande nio prövningarna i Moses historia att det efter 1844

skulle finnas en serie prövningar som skulle leda till inträdet antingen i det utlovade landet eller i dödens ödemark. År 1863 representerar den slutliga prövningen för milleritrörelsen. Vi kommer att inleda denna betraktelse när de tolv spejarna återvänder med sina rapporter om det utlovade landet.

Och de vände tillbaka efter att ha bespejat landet i fyrtio dagar. Och de gick och kom till Mose och till Aron och till hela Israels barns menighet i Parans öken, till Kadesh; och de förde bud tillbaka till dem och till hela menigheten och visade dem landets frukt. Och de berättade för honom och sade: Vi kom till det land dit du sände oss, och sannerligen, det flödar av mjölk och honung; och detta är dess frukt. Men folket som bor i landet är starkt, och städerna är befästa och mycket stora; och dessutom såg vi Anaks barn där. Amalekiterna bor i Sydlandet; och hetiterna och jebusiterna och amoriterna bor i bergsbygden; och kananéerna bor vid havet och vid Jordans strand. Och Kaleb stillade folket inför Mose och sade: Låt oss genast dra upp och inta det, ty vi är väl i stånd att övervinna det. Men männen som hade dragit upp med honom sade: Vi förmår inte dra upp mot folket, ty de är starkare än vi. Och de avgav ett ont rykte bland Israels barn om landet som de hade bespejat och sade: Landet som vi har dragit igenom för att bespeja det är ett land som förtär sina invånare; och allt folket som vi såg där är resliga män. Och där såg vi jättarna, Anaks söner, som härstammar från jättarna; och vi var i våra egna ögon såsom gräshoppor, och så var vi också i deras ögon. 4 Moseboken 13:25–33.

Detta avsnitt ur Fjärde Moseboken innehåller några mycket viktiga sanningar som bör uppmärksammas, men som lätt kan förbises om man inte betraktar den där framställda historien som en förebild för den milleritiska rörelsen. En punkt är att upprorsmännen med den ”onda rapporten” underkändes i sitt tionde och sista prov, och att vid detta sista prov två klasser av människor blev uppenbarade. De två klasser som hade utvecklats genom de föregående nio prövningarnas historia uppenbarade sina karaktärer utifrån vilken ”rapport” de valde att godta. År 1863 förkastade den milleritiska adventismen Moses rapport, sådan den framställs genom profetian om slaveri i Tredje Moseboken tjugosex. Den rapport som Josua och Kaleb framlade var helt enkelt en upprepning av Guds ”rapport” genom hela historien om deras befrielse från slaveriet. Från Moses födelse och framåt hade Gud lovat att Han skulle föra dem ut ur slaveriet och in i det land som hade utlovats till Abraham århundraden tidigare. Josua och Kaleb representerar dem som stod fasta på den grundläggande rapporten; de övriga tio spejarna förkastade att Gud verkligen hade givit den rapporten.

Och hela församlingen höjde sin röst och ropade, och folket grät den natten. Och alla Israels barn knotade mot Mose och mot Aron, och hela församlingen sade till dem: O att vi hade fått dö i Egyptens land! Eller o att vi hade fått dö i denna öken! Och varför har Herren fört oss till detta land, för att vi skall falla för svärd, så att våra hustrur och våra barn blir till byte? Vore det inte bättre för oss att vända tillbaka till Egypten? Och de sade till varandra: Låt oss utse en anförare och vända tillbaka till Egypten. 4 Moseboken 14:1–4.

När James White år 1863 skrev en artikel i Review and Herald där han förkastade Millers förståelse av de ”sju tiderna”, och Uriah Smith samma år publicerade det förfälskade diagrammet som saknade varje hänvisning till de ”sju tiderna” i Tredje Moseboken, åsidosatte både White och Smith William Millers verk och tog i bruk den bibliska metodik som kännetecknar avfällig protestantism. Den metodik som användes av de avfälliga, vilka de nyligen hade identifierat som

”Babylons döttrar”, togs i bruk som argument för att förkasta Millers budskap, vilket hade blivit lett av ängeln Gabriel. Vid det tionde provet för det forntida Israel sade de uttryckligen: ”Låt oss göra oss en hövitsman och vända tillbaka till Egypten.” Misslyckandet vid det tionde och sista provet grundar sig på ett förkastande av den ”rapport” som var förenlig med rapporten från början, och på en önskan att återvända till Egyptens slaveri. När Jeremia symboliskt representerade dem som hade blivit besvikna över den felaktiga förutsägelsen år 1843, kallade Gud honom uttryckligen att återvända till Gud och till sin tidigare iver för budskapet, men befallde honom också att aldrig återvända till dem som hade identifierats som Babylons döttrar.

Därför säger Herren så: Om du omvänder dig, skall jag låta dig komma tillbaka, och du skall stå inför mitt ansikte; och om du skiljer det dyrbara från det usla, skall du vara såsom min mun. Låt dem vända om till dig, men vänd du inte om till dem. Jeremia 15:19.

År 1863 utsåg James White och Uriah Smith en ny kapten att leda dem tillbaka till den plats dit de hade blivit befallda att inte gå. Josua och Kaleb representerar dem som önskade gå framåt; White och Smith representerar dem som önskade gå tillbaka.

En annan punkt som behöver uppmärksammas i avsnittet från Fjärde Moseboken är att det slutliga upproret, vilket fördömer alla de upproriska att dö i öknen under de följande fyrtio åren, utgör den ena av de två huvudsakliga hänvisningarna som fastställer principen om en dag för ett år i Bibelns profetia, vilken kanske var den mest väsentliga profetiska regel som Miller använde för att öppna budskapet om det eviga evangeliet och den förste ängeln. Det andra bibliska vittnesbördet om denna regel återfinns i Hesekiels bok.

Och när du har fullbordat dem, lägg dig åter på din högra sida, och du skall bära Juda hus missgärning i fyrtio dagar; jag har bestämt en dag för varje år. Hesekiel 4:6.

Det som ofta förbises i fråga om de två verser som fastställde principen om en dag för ett år är den historiska kontexten för båda verserna.

Så som antalet av de dagar under vilka ni bespejade landet var, fyrtio dagar, en dag för ett år, så skall ni bära era missgärningar i fyrtio år, och ni skall få erfara att jag drar tillbaka mitt löfte. 4 Mos. 14:34.

Versen i Fjärde Moseboken inträffade i det forntida Israels begynnelse och representerade Guds förbundsfolks uppror, och versen i Hesekiel inträffade vid slutet av det forntida Israel och representerade Guds förbundsfolks uppror. Straffet i begynnelsen var död i öknen, och straffet vid slutet var slaveri i deras fienders land. Dag-för-år-principen framhäver ett förbundsfolks uppror. Två straff, ett i begynnelsen och ett vid slutet, men båda olika. Det första var död genom utmattning under vandringen genom öknen, det sista var fångenskap och slaveri i det bokstavliga Babylon.

Då föll Mose och Aron ner på sina ansikten inför hela Israels barns församlade menighet. Och Josua, Nuns son, och Kaleb, Jefunnes son, som hörde till dem som hade bespejat landet, rev sönder sina kläder. Och de talade till hela Israels barns menighet och sade: Det land som vi drog igenom för att bespeja är ett utomordentligt gott land. Om Herren har behag till oss, skall

han föra oss in i detta land och ge det åt oss, ett land som flyter av mjölk och honung. Var bara inte upproriska mot Herren och frukta inte folket i landet, ty de skall bli som bröd för oss; deras skydd har vikit ifrån dem, och Herren är med oss. Frukta dem inte. Men hela menigheten sade att de skulle stena dem. Då visade sig Herrens härlighet i uppenbarelsetältet inför alla Israels barn. Och Herren sade till Mose: Hur länge skall detta folk förakta mig? Och hur länge skall det dröja innan de tror på mig, trots alla de tecken som jag har gjort bland dem? Jag skall slå dem med pest och förkasta dem som min arvedel, och jag skall göra dig till ett folk större och mäktigare än de. Men Mose sade till Herren: Då kommer egyptierna att få höra det, ty du har fört detta folk upp från dem genom din kraft, och de skall berätta det för invånarna i detta land. Ty de har hört att du, Herre, är mitt ibland detta folk, att du, Herre, låter dig ses ansikte mot ansikte, att ditt moln står över dem och att du går framför dem, om dagen i en molnstod och om natten i en eldstod. Om du nu dödar allt detta folk som en enda man, då kommer de folk som har hört ryktet om dig att säga: Eftersom Herren inte förmådde föra detta folk in i det land som han med ed hade lovat dem, därför har han dödat dem i öknen. Men nu, jag ber dig, låt min Herres kraft vara stor, såsom du har talat och sagt: Herren är sen till vrede och stor i nåd; han förlåter missgärning och överträdelse, men låter ingalunda den skyldige bli ostraffad, utan låter fädernas missgärning drabba barnen intill tredje och fjärde led. Förlåt, jag ber dig, detta folks missgärning efter din stora nåd, såsom du har förlåtit detta folk från Egypten ända till nu. 4 Moseboken 14:5–19.

Den historia som framställs i dessa verser blev en biblisk symbol som kallas ”förbittringens dag”. ”Förbittringens dag” omtalas i Psalm 95, Jeremia 32 och Hebreerbrevet 3, men vi kommer inte att behandla den symbolen här. I det föregående avsnittet identifieras en viktig princip som måste uppmärksammas. Principen illustreras också av profeten Samuel, Lucifer, Ellen White och naturligtvis Mose i detta avsnitt.

och sade till honom: ”Se, du är gammal, och dina söner vandrar inte på dina vägar. Sätt nu en kung över oss som dömer oss, liksom alla folk.” Men Samuel misstycckte när de sade: ”Ge oss en kung som dömer oss.” Och Samuel bad till HERREN. Då sade HERREN till Samuel: ”Hör folkets röst i allt vad de säger till dig. Ty det är inte dig de har förkastat, utan mig har de förkastat, för att jag inte skall regera över dem. Så som de i allt har gjort från den dag då jag förde dem upp ur Egypten ända till denna dag, i det att de har övergett mig och tjänat andra gudar, så gör de nu också mot dig. Hör därför nu deras röst. Men varna dem allvarligt och låt dem få veta hur den kung skall fara fram som kommer att regera över dem.” Och Samuel talade HERRENS alla ord till folket som begärde en kung av honom. Och han sade: ”Så skall den kung fara fram som kommer att regera över er: Han skall ta era söner och sätta dem i sin tjänst, till sina vagnar och till sitt rytteri, och några skall springa framför hans vagnar. Och han skall tillsätta åt sig befälhavare över tusen och befälhavare över femtio, och sätta dem att plöja hans åkrar och bärga hans skörd och tillverka hans krigsvapen och utrustningen till hans vagnar. Och era döttrar skall han ta till att blanda salvor, till att laga mat och till att baka. Och era åkrar och era vingårdar och era olivlundar, de bästa ni har, skall han ta och ge åt sina tjänare. Av er säd och av era vingårdar skall han ta tionde och ge åt sina hovmän och åt sina tjänare. Och era tjänare och tjänarinnor och era bästa unga män och era åsnor skall han ta och sätta i sitt arbete. Av er småboskap skall han ta tionde, och ni skall bli hans tjänare. Och ni

skall på den dagen ropa över er kung, som ni har valt åt er, men HERREN skall inte svara er på den dagen.” Men folket vägrade att lyssna till Samuels röst, och de sade: ”Nej! Vi vill ha en kung över oss, så att också vi kan bli som alla andra folk, och så att vår kung kan döma oss och dra ut framför oss och föra våra krig.” När Samuel hade hört alla folkets ord, återgav han dem inför HERREN. Då sade HERREN till Samuel: ”Hör deras röst och sätt en kung över dem.” Och Samuel sade till Israels män: ”Gå var och en till sin stad.” 1 Samuelsboken 8:5–22.

I detta avsnitt förkastade det forntida Israel Gud som sin kung, och historien pekar fram mot den tid då de förkunnade att de inte hade någon annan kung än kejsaren. De förkastade Guds teokrati och krävde att få en kung ur sitt eget folk, endast för att till sist förkunna att deras kung var en romersk kung. Den romerske kungen i den sista tiden är påven i Rom.

Men de ropade: Bort med honom, bort med honom, korsfäst honom. Pilatus sade till dem: Skall jag korsfästa er konung? Översteprästerne svarade: Vi har ingen annan konung än kejsaren. Johannes 19:15.

Förkastandet av teokratin var så kränkande och personligt för Samuel att han uppfattade det som ett förkastande av sitt profetiska ämbete. Men Gud såg till att Samuel förstod att deras förkastelse gällde Gud och inte profeten. Dessa två avsnitt, som framställer Moses och Samuels profetiska förhållande till det forntida Israels uppror, visar att det straff för upproret som följde inte var slutet för det forntida Israel. Det fanns fortfarande en grupp, representerad av Josua och Kaleb, som skulle gå in i det utlovade landet, och i berättelsen om Samuel inträffade det forntida Israels slut vid avslutningen av Israels kungars tid, inte vid dess början.

Mose vädjade till Gud att fortsätta handla med det forntida Israel, ty Mose menade att det, att vid den tidpunkten föra dem till ett slut, skulle ge en felaktig bild av den heliga historien om befrielsen av Hans folk och av Hans löfte att föra dem in i det land som Gud hade lovat Abraham. Poängen här är att Gud väljer att tillåta uppror att både uppstå och fortgå när Han avser att använda upproret som ett vittnesbörd om sanningen.

Den hållning av rättfärdig vrede som kom till uttryck hos Samuel kom också till uttryck hos Ellen White.

”Aldrig tidigare har jag bland vårt folk sett en så fast självtillfredsställelse och en sådan ovilja att ta emot och erkänna ljus som den som visades i Minneapolis. Det har visats mig att inte en enda av dem som hyste den anda som kom till uttryck vid det mötet åter skulle få klart ljus till att urskilja dyrbarheten i den sanning som sändes till dem från himlen, förrän de ödmjukade sin stolthet och bekände att de inte drevs av Guds Ande, utan att deras sinnen och hjärtan var fyllda av fördomar. Herren önskade komma dem nära, välsigna dem och hela dem från deras avfall, men de ville inte lyssna. De drevs av samma anda som ingav Kora, Datan och Abiram. Dessa Israels män var fast beslutna att stå emot varje bevis som skulle visa att de hade fel, och de fortsatte och fortsatte på sin missnöjes väg, tills många drogs bort för att förena sig med dem.

”Vilka var dessa? Inte de svaga, inte de okunniga, inte de oupplysta. I det upproret fanns två hundra femtio furstar, ansedda i församlingen, män med namn och anseende. Vad var deras

vittnesbörd? 'Hela församlingen är helig, var och en av dem, och Herren är mitt ibland dem; varför upphöjer ni då er över Herrens församling?' [4 Moseboken 16:3]. När Korah och hans följeslagare gick under under Guds dom, såg det folk som de hade bedragit inte Herrens hand i detta under. Hela församlingen beskyllde nästa morgon Mose och Aron: 'Det är ni som har dödat Herrens folk' [vers 41], och hemsökelsen kom över församlingen, och mer än fjorton tusen omkom.

"När jag ämnade lämna Minneapolis stod Herrens ängel vid min sida och sade: 'Inte så; Gud har ett verk för dig att utföra på denna plats. Folket handlar på nytt upproret av Korah, Datan och Abiram. Jag har ställt dig i din rätta ställning, vilken de som inte är i ljuset inte kommer att erkänna; de kommer inte att ge akt på ditt vittnesbörd; men jag skall vara med dig; Min nåd och kraft skall uppehålla dig. Det är inte dig de föraktar, utan budbärarna och det budskap som jag sänder till Mitt folk. De har visat förakt för Herrens ord. Satan har förblindat deras ögon och förvänt deras omdöme; och om inte varje själ omvänder sig från denna sin synd, denna ohelgade självständighet som skymfar Guds Ande, skall de vandra i mörker. Jag skall flytta ljusstaken från dess plats, om de inte omvänder sig och blir omvända, så att jag kan hela dem. De har fördunklat sin andliga syn. De ville inte att Gud skulle uppenbara Sin Ande och Sin kraft; ty de har en anda av hån och avsmak för Mitt ord. Lättsinne, fåfänglighet, skämtande och gyckel utövas dagligen. De har inte vänt sina hjärtan till att söka Mig. De vandrar i gnistorna från sin egen upptändning, och om de inte omvänder sig skall de lägga sig ner i sorg. Så säger Herren: Stå kvar på din pliktpost; ty jag är med dig och skall inte lämna dig eller överge dig.' Dessa ord från Gud har jag inte vågat åsidosätta." The 1888 Materials, 1067.

Syster White jämställdes med Samuels hållning och fick befallning att stanna kvar hos rebellerna och deras uppror och att "stå på" sin "pliktpost". Hon befalldes att stå kvar på sin post, efter det att hon (profetissan) hade beslutat att överlåta rebellerna och deras uppror åt sig själva.

Principen om det första omnämnandet, som är en grundläggande beståndsdel i principen om Alfa och Omega, fastslår att första gången ett ämne nämns är av allra största betydelse. Förbundet med själva begynnelsen av Lucifers uppror var det faktum att om Gud hade velat, hade Han haft all den makt som krävdes för att tillintetgöra Lucifer redan vid Lucifers allra första själviska tanke som hade uppstått i Lucifers sinne. Gud kunde ha avlägsnat Lucifer från skapelsen, och Han har den makten att, om Han hade valt att göra det, skulle Han ha kunnat göra det på ett sådant sätt att inga andra änglar ens skulle ha vetat vad som hade skett. Naturligtvis gjorde Han inte det, ty bland annat skulle det ha varit ett förnekande av Hans karaktär, men Han besitter den skapande kraft som skulle ha tillåtit Honom att göra just detta. Men Han gjorde det inte. Tålmodigt lät Han upproret bli en del av vittnesbördet om Hans karaktär, en del av vittnesbördet i den strid som hade börjat i himlen och som slutligen skulle komma till jorden. Detta är vad Moses dialog åstadkom för det forntida Israel. Gud lät den upproriska generationen dö i öknen och använde den historien som ett bibliskt exempel för att främja de sanningar som är förbundna med det eviga evangeliet.

Så var det också med förkastandet av Gud som kung i Samuels dagar. Samuel fick befallning att gå vidare och stå troget på sin pliktpost, trots Samuels personliga övertygelser och profetiska kunskap. Detta inslag av Guds profetiska och historiska överinseende erkänns också i återuppbyggandet av templet efter den babyloniska fångenskapen. Gud förutsade och styrde varje del av de sjuttio åren i

fångenskapen: återvändandet till Jerusalem, återuppbyggandet av Jerusalem, templet samt gatorna och murarna. Han framlade tidsprofetierna som angav när de skulle befrias ur fångenskapen. Han angav hur många påbud det skulle vara för att utmärka början av de tvåtusen trehundra åren. Han angav Kyros vid namn, den hedniske kung som genom det första påbudet skulle inleda processen. Alla delarna av återuppbyggandet av Jerusalem och templet angavs uttryckligen, och Han reste upp rättfärdiga män och profeter för att fullborda verket.

Trots all den uppenbara gudomliga profetiska förkunskapen och ingripandet hade det uppror som hade lett till fångenskapen i Babylon redan gjort ett slut på Hans personliga närvaro hos Guds folk. Shekinah-härligheten återvände aldrig till det tempel som återuppbyggdes. Hela denna historia användes för att ge profetisk struktur åt historien vid världens slut, trots att templet aldrig mer välsignades av shekinahs närvaro i det allra heligaste. I den meningen var det tempel som återuppbyggdes ett vittnesbörd inte om Guds närvaro, utan om Israels uppror. Ändå fortsatte profeterna i den historien, såsom Samuel och syster White i Minneapolis, att tjäna i egenskap av profeter.

Lucifers uppror är det första som nämns i den stora striden mellan Kristus och Satan, och Gud tillät upproret att fortgå för sina egna syften. Samuel blev, trots sin rättfärdiga harm över Israels önskan att vara som de andra folken, anvisad att medverka vid smörjandet av de två första kungarna. Och Guds profeter deltog i återuppbyggandet av Guds tempel, det tempel som aldrig mer skulle ha Guds shekinah-närvaro.

De som använder sina ”fablers fat” mot det profetiska Ordet, i ett försök att dölja adventismens uppror år 1863, och som väljer att grunda sitt argument på den logiken att om något fel hade skett år 1863, skulle profetissan ha förbjudit det, är uppsåtligt okunniga om den första princip som identifieras i det allra första omnämnandet av uppror mot Gud. Gud tillåter uppror för sina egna syften, och om Han väljer att låta sina profeter förbli neutrala eller tysta i de uppror som må uppstå, är det Hans val.

När vi börjar betrakta prövningsprocessen från 1844 till 1863, som har förebildats genom de tio prövningar som det forntida Israel misslyckades med efter att de hade gått över Röda havet, är det väsentligt att förstå detta bibliska faktum. Guds profeter verkar som Hans profeter i tider av lydnad och olydnad, och ibland protesterar de inte mot frågor som vid en ytlig betraktelse skulle framstå som sådant en profet kunde förväntas protestera mot. Ibland är de uppenbarligen medvetna om upproret men hålls tillbaka, och vid andra tillfällen håller Herren Sin hand över deras ögon beträffande upproret. När detta perspektiv erkänns blir 1863 ett betydelsefullt vägmarke i historien om Bibelns profetias sjätte rike, för både protestantismens horn och republikanismens horn.

Jag har också talat genom profeterna, och jag har förökat synerna och brukat liknelser genom profeternas tjänst. Hosea 12:10.